

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 438/05
17.05.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латиновића, председника већа, Николе Мићуновића, Зорана Савића, Миодрага Вићентијевића и Верољуба Цветковића, чланова већа са саветником Врховног суда Војком Омчикус, записничарем у кривичном предмету против оптуженог АА, због кривичног дела убиства из члана 47. став 2. тачка 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Јагодини, оптужене и њеног браниоца, адвоката АБ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Јагодини К. 112/04 од 28.12.2004. године, после седнице већа одржане у смислу члана 375. ЗКП-а, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца Србије, а у присуству оптужене и њеног браниоца, адвоката АБ, дана 17.5.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе Окружног јавног тужиоца у Јагодини, оптужене АА и њеног браниоца, а пресуда Окружног суда у Јагодини К. 112/04 од 28.12.2004. године ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом оптужена АА је оглашена кривом да је извршила кривично дело убиства из члана 47. став 2. тачка 1. Кривичног закона Републике Србије за које је осуђена на казну затвора у трајању од дванаест година у коју се има урачунати време проведено у притвору, почев од 11.7.2004. године, па надаље.

Оптужена је обавезна да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 42.239,00 динара и да плати на име паушала износ од 5.000 динара, све у року од 15 дана по правоснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Према оптуженој је на основу члана 69. ОКЗ изречена мера безбедности одузимања предмета извршења кривичног дела сходно потврди ОУП Параћин. Оштећени ББ, ВВ се за остваривање имовинско правног захтева упућују на парницу.

Против те пресуде изјавили су жалбе:

- Окружни јавни тужилац у Јагодини, због одлуке о казни са предлогом да се побијана пресуда преиначи тако што би се оптуженој изрекла казна затвора у дужем временском трајању;

- бранилац оптужене, адвокат АБ због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и

непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене кривичног закона, одлуке о казни, трошковима и паушалу, с предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или преиначи и оптуженој изрекне блажа казна. У овој жалби је стављен захтев да оптужени и њен бранилац буду обавештени о седници већа;

- бранилац оптужене је поднео и допуну жалбе;

- оптужена због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се преиначи у делу одлуке о казни тако што би јој се изрекла блажа казна.

Заменик Републичког јавног тужиоца Србије, је у писменом поднеску Ктж. број 571/05 од 23.3.2005. године, предложио да се уважи жалба Окружног јавног тужиоца у Јагодини, првостепена пресуда преиначи у смислу жалбених навода, а да се жалбе оптужене и њеног браниоца одбију као неосноване.

Пошто је поступио у смислу члана 375. ЗКП-а, Врховни суд Србије је у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца Србије, а у присуству оптужене и њеног браниоца адвоката АБ размотрио све списе овог предмета заједно са побијаном пресудом, па је по оцени навода у изјављеним жалбама, допуни жалбе браниоца оптуженог, писменом поднеску заменика Републичког јавног тужиоца Србије, те по изјашњењу оптужене и њеног браниоца за ставове из жалбе, нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка ни повреде кривичног закона на које другостепени суд поводом изјављене жалбе увек пази по службеној дужности – члан 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП-а.

Битне повреде одредаба кривичног поступка се, у жалбама оптужене и њеног браниоца наводе као основ побијања али се суштински првостепена пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и с тим у вези због погрешне примене кривичног закона.

Међутим, насупрот наводима у изјављеним жалбама чињенично стање у побијаној пресуди, је потпуно и правило утврђено правилном оценом одбране оптужене и других изведених доказа, у погледу свих битних чињеница како објективних тако и субјективних елемената кривичног дела за које је оптужена оглашена кривом.

Првостепена пресуда је, по налажењу Врховног суда, заснована на веродостојним доказима који нису ничим доведени у сумњу, а првостепени суд је ценећи доказе које је извео у току поступка, навео и друге карактеристичне податке за све радње извршења описаним у изреци првостепене пресуде.

Изјављеним жалбама оптужене и њеног браниоца се, у ствари детаљно и опширно понављају наводи одбране оптужене из првостепеног поступка, а да се при томе не истичу неке нове чињенице и докази којима би се утврђивало другачије чињенично стање, већ се само предлаже другачија оцена изведених доказа, пре свега одбране оптужене, што би свакако довело до повољнијих положаја оптужене у овом кривичном поступку.

У жалби оптужене и њеног браниоца се посебно наглашава неправилност у закључивању првостепеног суда да је оптужена извршила кривично дело убиства из члана 47. став 2. тачка 1. КЗ РС те да првостепени суд није навео у чему се састоји тај квалификаторни елеменат кривичног дела за која је оптужена оглашена кривом. Даље се наводи да је правилан закључак првостепеног суда што уосталом и сама оптужена детаљно описује, да је дело извршено док је покојни ПП спавао, али да првостепени суд није узео у обзир читав низ чињеница које су битне и одлучујуће за сагледавање целе ситуације.

Покојни ПП је имао и држао напуњен пиштољ у стану, континуирано испољавао агресивно понашање

према оптуженој, претио њој, а нарочито њеној породици, физички и психички је малтретирао, што значи, да ако се реакција оптужене повеже са оним што су и вештаци нашли у свом налазу, није тешко закључити да особа која је у стању беспомоћности и очаја, у ситуацији када је тешко рационално наћи излаз из целог сплета замршених и доста нејасних околности, не може да буде подмукла и свирепа. С тим у вези се оспорава и закључак првостепеног суда, да се у овој кривично правној ствари, ради о подмуклом и свирепом убиству, наводећи да првостепени суд није дао одговарајући значај исказима сведока – оштећених а нарочито исказу сведока сестре покојног ПП и то ГГ, која је посведочила да се њена снаха – овде оптужена АА, жалила у неколико наврата да је добијала шамаре од њеног брата, односно покојног, као и да је хтела да пређе да живи код ње. Ове чињенице о којима се изјашњавала сведокиња ГГ, сестра покојног, су биле познате и другој сестри ДД, која живи у истој згради, али која, по наводима из жалби није могла да нађе толико снаге да каже суду истину. Зато, у склопу свих ових доказа да је управо оптужена константно и перманентно малтретирана, оптужена је константно била у афекту, односно у стању продуженог афекта. Поред тога у току првостепеног суда није разјашњено да ли је вечери, које је предходило убиству покојног ПП, заиста написао на мушеми у стану, да је то "заиста крај и да нема више одлагања" па се поставља питање да ли је неко од других присутних, који су били у стану оптужене након што је оштећеног лишила живота, могао да уклони мушему или да обрише натпис "Ово је заиста крај, нема више одлагања". Поред тога ако се има у виду коју је пажњу показивала оптужена пацијентима, као лекар, и да је даноноћно бдила над судбинама пацијената, поставља се питање да ли би једна таква особа могла са директним умишљајем да лиши живота свога супруга, и што је још важније оца своје деце. Сам првостепени суд није на одговарајући начин утврдио чињенице које се односе на то да је оштећени остао без посла, да је био дипломирани електроинжењер и својевремено један од водећих људи у гиганту као што је Фабрика __, ради одласка ове фабрике у приватизацију да је остао на бироу рада, те да је све то оставило велике и тешке психичке последице и да је након тога понашање покојног према оптуженој почео да поприма један ток, који је управо и довео до ове трагедије. Његова жеља да оде за Швајцарску, што је коштало и те како много и што је практично однело већи део позамашне суме, коју је добио као отпремнину па то је био још један разлог, које је њега потпуно променио, па није тешко извести закључак да је он тада јединог и кључног кривца нашао у некоме ко низашта није крив, а то је његова супруга овде оптужена. Јер како најпре објаснити замисао покојног ПП да њени родитељи треба да продају кућу у __ и да је то начин да он поврати новац. Посебно треба имати у виду и чињеницу да су родитељи оптужене стари по 80 година, да су болесни, а посебно је било застрашујуће то што је продаја куће доведена у вези са њиховим животима и животом сестрића оптужене који живи са њима и који има 18 година. Зато када се има у виду налаз вештака о душевном здрављу оптужене, поставља се питање да ли би таква особа могла да изврши убиство на свиреп и подмукао начин. Све у свему, по изјављеним жалбама, првостепени суд је погрешно применио кривични закон, прихватајући квалификацију коју је дао тужилац, обзиром да се из налаза судских вештака може закључити да је дело последица слома механизма одбране личности који је наступио услед дугогодишњег незадовољства и трпљења. Ово тим пре што су вештаци недвосмислено дошли до закључка да је дело учињено у ситуацији беспомоћности и очајања и да је постојао значајан допринос самог оштећеног, што значи да у тренутку извршења дела код оптужене је владало осећање беспомоћности, очаја, па је то једини разлог њене одлуке да се одлучи на овај чин за који се као што се види одмах и горко покајала. Зато жалбе сматрају да нема места примени члана 47. став 2. тачка 1. КЗ РС, него да се у конкретном случају ради о кривичном делу из члана 48. КЗ СРС јер је раздраженост оптужене дуготрајна и њено трпљење је континуирано трајало месецима, тако да у месецима када је оштећени само "доливао уље на ватру са својим захтевима да се прода кућа, то је био и једини разлог да се оптужена одлучи на овај чин".

Испитујући првостепену пресуду у вези са изложеним жалбеним наводима, Врховни суд налази да су исти неосновани, имајући у виду разлоге првостепене пресуде у којима су детаљно интерпретиране одлучне чињенице везане за поступак оптужене пре извршења кривичног дела. Изложеним жалбеним наводима се у принципу не доводи у питању правилност првостепене пресуде, а докази чије се извођење предлаже у изјављеним жалбама немају утицаја на другачије пресуђење, јер су све чињенице у овој кривично-правној ствари расветљене, тим пре што оптужена у својој одбрани, коју понавља у изјављеним жалбама, и не спори да је извршила кривично дело, али тврди да се одмах након тога покајала и горко жајала па се у њеним радњама не стичу елементи кривичног дела из члана 47. став 2. тачка 1. ЗКП-а, већ елементи кривичног дела убиства на мах из члана 48. КЗ РС, на које се указује у жалбама оптужене и њеног браниоца.

Оптужена, је у претходном поступку у потпуности признала извршење кривичног дела, које јој је оптужницом стављено на терет, и за које је оглашена кривом. Том приликом је објаснила разлоге који су је навели да изврши кривично дело, па је тако навела да је у почетку живела у складном браку са оштећеним, да је после дошло до проблема, због оптужби супруга да има везу са другим лицима због чега се она одселила из заједничког стана и живела код родитеља у __, али да се после краћег времена, иако се проблеми нису отклонили, ипак вратила код заједничке деце где су наставили заједнички живот у стану и након званичног развода брака септембра 2002. године. Поновила је и то да је оптужени у току трајања брака набавио пиштољ за који је набавио дозволу и почео је да јој прети како ће да убије њу и децу уколико не буде желела са својим оцем да разговара о продаји куће, да је чека смрт, па јој је у том циљу у пар наврата оштећени прислонио пиштољ прислонивши га у слепоочницу, да је возио до куће својих родитеља рекавши јој да ће та кућа лепо да гори заједно са свима онима, који у њој живе а да се она трудила да ни колегама на послу а ни родитељима не износи све ове појединости. Последње две недеље

пре догађаја, према изјави оптужене, њен живот је изгледао тако што је морала да устане у шест ујутру и да обавља све кућне послове и опреми децу као и самог оштећеног и да иде аутобусом на посао а да је разговор са родитељима одлагала због тога што су они били стари. Дан пре него што се одиграо догађај покојни јој је рекао да ће сутра бити последњи дан када су њени родитељи дужни да продају кућу и њему дају новац, а да у колико то не учине, да ће их убити, као и сестрића који са њима живи, што је оптужена све то схватила као озбиљну претњу јер је спроводио своје речи у дело. Оптужена је такође детаљно описивала шта се дешава пре критичног догађаја да је оптужени стално имао напуњен пиштољ и да је дан пре убиства оптуженој рекао да је данас "задњи дан да нема више одлагања" и фломастером на мушеми на столу написао "Крај нема више одлагања". Када се ради о ноћи 10/11.7. 2004. године, оптужена је навела да јој је пред очима стално била слика како њене родитеље и сестриће покојни лишава живота, па се током ноћи двоумила да ли да супруга лиши живота, и у таквом двоумљењу је заспала те када се око 8 и 15 пробудила одлучила је да га лиши живота што је одмах затим и учинила. Оптужена је сређивала кућу и нашла неке ствари у подруму и том приликом је видела у подруму секиру, тако да је ујутру 11.7.2004. године око 8,30 часова сишла у подрум зграде, узела секиру и истом га лишила живота тако што га је ударила тупим делом секира у главу али да не зна колико пута га је ударила, само зна да га је лишила живота, да је у току ноћи 10/11.7.2004. године, била свесна и да је знала шта чини, а да је то чинила јер једноставно није видела други излаз из те ситуације и да је била убеђена да на тај начин спречава покојног супруга да он лиши живота три особе, односно њене родитеље и сестрића. На главном претресу је тако навела, пошто је на мушеми покојни написао "Крај нема више одлагања" да је размишљала шетајући по стану шта би могла да уради да спречи супруга у намери да изврши своју претњу па је прво мислила да сакрије пиштољ и да позове свог оца да му све исприча али је од тога одустала, да је легла у 2,30 часова и да је пробудио ружан сан те да иако је претходно навела да је донела одлуку да лиши живота супругу, истакла је да се осећала као да је пукао филм, након гомилања свега и свачега у предходне три године као и да је јој је свест искључена из расуђивања, да су јој пред очима биле слике како он убија њене родитеље и сестрића, зна да је био озбиљан у својој претњи и убила га из страха да се то њима не би десило. Из налаза вештака ЋЋ, специјалисте судске медицине, који налаз је детаљно образложио на страни 11. побијане пресуде и који је као правилан прихваћен од стране првостепеног суда произилази да је покојни ПП две повреде задобио када је био са десном стране главе окренут према извршиоцу а да је други део повреда нанет када су жртва и учинилац били лицем у лице, што се могло догодити да је након неколико удараца у задњи део главе, сада покојни ПП пао са кревета, а да је потом доле настављено да му се наносе ударци, све затечене повреде нису могле бити нанете у позицији да је сада покојни ПП лежао на кревету и да је, како је већ речено, задњом десном страном главе био изложен доношењу удараца.

Из налаза и мишљења комисије вештака који су сачињавали професори доктор спец. медицине, ЕЕ, неуропсихијатар, специјалиста форезичке психијатрије др ЖЖ, психијатар, др ЗЗ, неуропсихијатар др. ИИ неуропсихијатар и др. ЈЈ психијатар, произилази да је оптужена особа са пасивно зависном структуром личности, интелектуалне способности на горњој граници просека, да добро функционише на пословном плану, јер су јој психичке функције које чине конгинитивну сферу личности добро диференциране и хармонично усклађене, а да се у емотивној сфери евидентира појачана контрола емоција, да је наглашено рестриктивно према себи, да је на емотивном плану прихватила дугогодишње трпљење, које је било испуњено многобројним емоцијалним стресовима, и да је своје незадовољство покушавала обради ради ангажовањем механизма одбране, од којих су доминантни негација и потискивање, што значи да је на свесном плану покушавала да минимизира значај животних проблема као и да тим проблемима одузме стварни значај и да настоји да их заборави. Наведено душевно здравље оптужене у време извршења дела према налазу и мишљењу ових вештака је последица слома механизма одбране личности који је наступио након дугогодишњег незадовољства и трпљења, да су кључне емоције које су биле присутне код оптужене у време доношења одлуке и у време извршења дела биле осећање беспомоћности и очајања, које су инхибирали рационално расуђивање и генералисале хомоцидално понашање. Све у свему по закључку комисије вештака, при чему су имали у виду личност оптужене, брачни живот и значајан витомолошки допринос оштећеног сада покојног ПП, способност оптужене да схвати значај свога дела као и могућност да управља поступцима биле смањене до степена битног али не и битно. Према томе, и по налажењу Врховног суда, на основу изложеног, произилази несумњив закључак да је критичног дана на месту и у време како је то означено у изреци побијане пресуде оптужена на подмукао начин лишила живота свога супруга ПП, на тај начин што је искористећи моменат док је супруг спавао, секиром коју је предходно донела из подрума зграде, тупим делом секире, нанела више удараца у пределу потиљачног, теменог и чеоног дела главе, наневши му притом вишеструке тешке телесне повреде у виду прелома крова и базе лобање, деформацију лобање и разорења по живот важних можданих центара, због којих је оштећени на лице места издахнуо чиме је учинила кривично дело убиства из члана 47. став 2. тачка 1. КЗ РС. Оптужена је свесно и вољно предузела радње извршења кривичног дела лишењем живота оштећеног и проузроковања жељене последице у виду смрти истог, што значи да је оптужена, како то правилно закључује првостепени суд, испољила директан умишљај као облик виности. Овакво закључивање првостепеног суда је поткрепљено детаљним признањем оптужене из претходног поступка, која је детаљно описивала на који начин је извршила кривично дело, наводећи да се током ноћи која је предходила убиству, двоумила да ли да оштећеног лиши живота или не, да је у том двоумљењу заспала, да се пробудила око 8,15 часова и одлучила да оштећеног лиши живота што је одмах то и учинила, да је била свесна и знала шта чини, али да је то учинила јер није видела други излаз из те ситуације. И по налажењу Врховног суда, из такве одбране оптужене, произилазе како објективни тако и субјективни елементи подмуклости. Оптужена је кривично дело извршила док је оштећени спавао, када није

објективно био у могућности да пружи отпор, ради одбране и спасавања свог живота, и да је искористила поверење оштећеног сада покојног ПП, да га је први пут ударила у потиљачни део главе, и да је тај ударац, по закључку вештака др ЋЋ, био најинтензивнији од укупно затечених 16 повреда у виду раздерно нагњечних рана, након ког је дошло и до губитка свести сада покојног ПП.

Према томе, по налажењу Врховног суда имајући у виду напред наведене разлоге, неоснована је одбрана оптужене, која се понавља у њеној жалби и жалби његовог браниоца да се радње извршења кривичног дела оптуженог треба квалификовати као убиство на мах из члана 48. КЗ РС.

Према одредби члана 48. КЗ РС кривично дело убиства на мах представља лакши (привилеговани облик кривичног дела убиства). Наиме, убиство на мах постоји ако су, поред обележја кривичног дела убиства са умишљајем описаним у члану 47. став 1. КЗ РС утврђене још следеће околности: да је убиству предходио напад или тешко вређање од стране убијеног, а овај напад или тешко вређање није било скривљено од учиниоца, да је овај напад или тешко вређање проузроковало јаку раздраженост учиниоца и да је учинилац, налазећи се у стању јаке раздражености "на мах", лишио живота лице које га је довело у јаку раздраженост, дакле лице које је провоцирало убиство. Према томе, имајући у виду одредбу члана 48. КЗ РС убиство на мах карактерише стање јаке раздражености, нападом и тешким вређањем од стране другог лица, као и то да је потребно да је извршилац дела без своје кривице доведен у стање јаке раздражености и да је убиство извршено на мах односно непосредно после извршеног напада или тешког вређања док траје стање јаке раздражености, што подразумева да је за ову квалификацију потребно да постоји узрочна веза између ових поступака убијеног и јаке раздражености убице, односно учиниоца.

Међутим, када се анализира одбрана оптужене, када је описала период пре кривичног дела, и када је навела да су се брачни односи са оштећеним нарочито пореметили после његовог доласка из __, децембра 2003. године, да је од тада почео и да је физички малтретира, поред психичког малтретирања које је трпела раније у смислу псовања, вређања, а нарочито од лета 2002. године од када су се брачни односи пореметили због оптужби супруга да га вара, због чега је брак разведен, након чега је живела код својих родитеља у Ћуприји, и да се после краћег времена ипак вратила да живи са оштећеним, јер није могла без деце, да је пар месеци пре трагичног догађаја претио да ће убити њене родитеље и сестрића као и њу и њену децу, уколико не буде захтевала од родитеља да продају кућу и њему дају 50.000 ДЕМ, да ју је оптуживао да је она кривац што није добио боравишне папире у __, да је држао напуњен пиштољ на кухињским полицама од почетка јула 2004. године, а што она није пријавила полицији, као ни претњу, нити о томе обавештавала родитеље, да је дан пре него што га убила рекао да је то задњи дан, да више нема одлагања, да је након тога на мушеми на кухињском столу написао фломастером "Крај нема више одлагања", и да су након таквих његових речи и писања изашли у шетњу, да је по повратку оштећени легао да спава али да су претње родитељима, сестрићу и самој оптуженој упућивао је и раније, да је раније била и физички малтретирана, а да непосредно пре убиства током дана и током ноћи није била физички малтретирана, да је по њеним речима прошетала градом са оштећеним да би одвратила мислима од његовог захтева, након чега је оштећени легао да спава, па је све то довело до прекида континуитета услова и околности које су могле довести до јаке раздражености оптужене. Овакав став првостепеног суда и по налажењу Врховног суда поткрепљен је и налазом и мишљењем комисије вештака који су анализирали душевно стање оптужене, како пре тако и у време почињења дела, при чему нису утврдили да је кривично дело извршено у стању јаке раздражености због чега, се, радње оптужене описане у изреци побијане пресуде, и по налажењу Врховног суда, не могу квалификовати као убиство на мах из члана 48. КЗ СРЈ.

Оптужена је, како то правилно закључује и првостепени суд, смишљено одабрала начин којим ће супруга лишити живота, онда када се он томе није ни надао, нити је могао да се брани, што указује да је оптужена кривично дело у питању извршила на подмукао начин, и то када оштећени објективно није био у стању да пружи било какав отпор, искористивши његово поверење у њу као супругу, односно лица са којом је живео и даље у заједници, након споразумног развода брака, и мајку своје малолетне деце, када је по разговору с њом по наводима оптужене и претње да ће сутрадан убити њене родитеље и сестрића, уколико не захтева од њих продају куће, након тога заједнички изашли у шетњу, легао и заспао око 01,30 часова не очекујући напад на свој живот, те да из одбране оптужене из претходног поступка произилази да се током ноћи двоумила да ли да оштећеног лиши живота, након што је заспао, да је у том двоумљењу заспала када се пробудила, око 8,15 часова ипак је одлучила да га убије сишла у подрум, узела секиру и истог лишила живота тако што га је ударила тупим делом секире у главу. И по налажењу Врховног суда се не може прихватити одбрана оптужене са главног претреса да није донела одлуку да лиши живота оштећеног и да о томе током ноћи уопште није размишљала, већ намеравала да по сређивању стана легне и спава и да је то урадила око 02,30 часова, да је из сна пробудио ружан сан, при том објашњавајући о каквом се сну ради, да се осећала као да јој је пукао филм, да јој је кроз главу прошла слика како су протекле предходне три године њиховог заједничког живота, како се оштећени клео те ноћи да ће извршити то што је наумио, да се осећала да јој је свест искључена из расуђивања да су јој пред очима била слика како убија њене родитеље и сестрића, и да га је убила из страха да он то њима не би учинио

јер су сви ови наводи по налажењу Врховног суда усмерени да оптужена умањи своју кривичну одговорност. Уверење првостепеног суда да је одбрана оптужене која је напред изнета неприхватљива и дата ради умањења кривичне одговорности поткрепљена је и налазом комисије вештака КПД Београд, да су способности оптужене у време извршења дела и могућност да схвати значај свога дела и управљања својим поступцима биле смањене до степена битног али не и битно, јер су код оптужене у време доношења одлуке о извршењу дела кључна моћ је била осећање беспомоћности и очајања које је настало као последица дуготрајног незадовољства и трпљења у заједници са покојним. Не може се прихватити ни одбрана оптужене која се понавља у изјављеним жалбама да је вече уочи убиства оштећени био одлучан и озбиљан у својој претњи да ће убити њене родитеље и сестрића, поред вербалних претњи да је тај и последњи дан и последњи дан за разговор о продаји куће, што је фломастером преко мушеме на кухињском столу написао речи "Крај нема више одлагања" обзиром да оптужена на то није указала полицији приликом доласка на лице места, што би било логично с обзиром на њену изјаву да је по доласку полиције истима рекла за постојање напуњеног пиштоља, место где се пиштољ налази, да им је такође показала и секиру, којом је извршила дело, а саслушањем сведока КК и ЛЛ, који раде на пословима криминалистичких техничара првостепени суд је утврдио да су наведени сведоци приликом изласка на лице места поступали у складу са правилима струке, да су прегледали лице места, односно целокупан стан, да су пронађене трагове, фиксирани и обележили, да су између осталих просторија, фотографисали и снимили сто у кухињи, што је обављено у статичкој фази, а на кухињском столу нису пронађени трагови у вези са извршењем кривичног дела из којих разлога је након тога торба са фотоопремом стављена на сто. Правилно је поступио првостепени суд када је у потпуности прихватио исказ ових сведока с обзиром да су сви поступали у складу са правилима струке током целе фазе обраде лица места а њихови искази су потврђени и фотодокументацијом и скицом. Такође је правилно поступио првостепени суд када је у целости прихватио њихове исказе и у делу да на кухињском столу ништа није било написано, с обзиром да се ради о стручним лицима, оспособљеним за проналажење и обраду трагова кривичног дела, непристрасним, логичним казивању, а њихови искази су поткрепљени и фотодокументацијом. Постојање тог трага није констатовано ни у записнику о увиђају, који је сачињен од стране Окружног суда у Јагодини, који је детаљно описао место догађаја и затечене трагове. Поред тога да је неоснована одбрана оптужене да је оштећени критичном приликом на мушеми написао "Крај нема више одлагања", је оповргнута и чињеницом односно исказом сведокиње, сестре ГГ, која је навела да је оштећени критичне вечери свратио до ње и њиховој ћерки која је била код ње у стану нешто рекао, да је дете одговорило "добро оставите ми кључ", што значи да је пре одласка у шетњу оштећени свратио да каже детету да излазе, па да је оштећени нешто заиста написао а нарочито претњу, правилан је закључак првостепеног суда, да оптужена као мајка, с обзиром на њен исказ да се трудила да деца не знају о брачном проблему и сукобима, не би дозволила могућност да тако нешто виде малолетна деца приликом уласка у стан у њиховом одсуству.

Правилно је поступио првостепени суд када је одбио предлог да се у својству сведока саслушају инспектор ОУП-а Параћин ЉЉ о чему је првостепени суд у образложењу своје пресуде на страни 102. дао логичне и веродостојне доказе налазећи да је саслушањем тог сведока сувишан јер је саслушањем криминалистичких техничара КК и ЛЛ, чији је задатак био да изврше обраду лица места, пронађу и фиксирају све трагове у вези са кривичним делом, док је инспектор у складу са својим овлашћењима спроводио радње у смислу организације посла и прикупљања других релевантних чињеница од значаја за кривично правни догађај, а полицајци су само обезбеђивали лице места, што је утврђено исказима крим. техничара, да су у моменту њиховог доласка налазили испред стана, јер је чињенично стање и по налажењу Врховног суда, довољно утврђено у погледу спорне чињенице о постојању натписа на кухињском столу - мушеми. Наводима у жалби браниоца оптуженог да одбрана није имала увид у уговоре који су закључени између сада покојног ПП и ММ се не доводи у питање правилност првостепене пресуде.

По налажењу Врховног суда правилно је поступио првостепени суд када није прихватио да се спроведе доказ саслушањем сведока **ЊЊ** с обзиром на чињенично стање у побијаној пресуди је потпуно и правилно утврђено и саслушањем тог сведока не би свакако дошло до другачијег кривично правног положаја оптужене.

Према томе, на супрот наводима у жалби оптужене и жалби браниоца оптужене чињенично стање је потпуно и правилно утврђено и правилном применом кривичног закона када је првостепени суд радње оптуженог описане у изреци првостепене пресуде правно квалификовао као радње кривичног дела убиства из члана 47. став 2. тачка 1. КЗ РС.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни у вези са жалбама Окружног јавног тужиоца у Јагодини оптужена и њеног браниоца у делу одлуке о казни, Врховни суд налази да су жалбе и у овом делу неосноване.

Наиме, првостепени суд је приликом одмеравања казне оптужене утврдио све олакшавајуће и отежавајуће околности које у смислу члана 41. КЗ СРЈ утичу на врсту и висину казне. Како је од отежавајућих околности

првостепени суд имао у виду друштвену опасност извршеног кривичног дела и учиниоца, а од олакшавајућих околности признање кривичног дела, да је мајка два малолетна детета, да је до сада неосуђивана, да је испољила искрено кајање пред судом, да је дело које је учинила резултат дугог трпљења у браку и формирања негативних емоција беспомоћности и очаја, да се ради о особи са активно зависно структуром личности емоционално незрелој и која је проблеме решавала негирањем и потискивањем без тражења рационалних решења и витамолошко допринос оштећеног сада покојног ПП, што је све довело у стање да су јој способности схватања значаја дела као и могућности управљања поступцима биле смањене до битног али не и битно, како је то утврђено налазом и мишљењем комисије вештака КПД Болнице у __, а петицију радника Медицинског центра у __ и грађана који су тражили блаже кажњавање оптужене, представљајући позитивно стање њене личности као човека и медицинског стручњака те имајући као отежавајућу околности и околности под којима је дело извршено, па је овако правилно утврђеним олакшавајућим и отежавајућим околностима насупрот наводима у изјављеним жалбама првостепени суд дао одговарајући значај.

Зато, и по налажењу Врховног суда изречена казна затвора оптуженој АА за кривично дело из члана 47. став 2. тачка 1. КЗ РС у трајању од 12 година је нужна казна а уједно и довољна ради постизања сврхе кажњавања из члана 33. ОКЗ и истовремено одговара степену кривичне одговорности оптуженог и друштвеној опасности извршеног кривичног дела.

Правилна је првостепена пресуда и у делу одлуке о трошковима кривичног поступка и паушала.

Са свега напред изложеног а на основу члана 388. ЗКП-а, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Председник већа,

судија,

Никола Латинковић, с.р.

Записничар,

Војка Омчикус, с.р.

За тачност отправка,

љм